

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 33/2026
28.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Мирољуба Томића, Слободана Велисављевића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Поповића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Брусу 1К.107/2020 од 16.01.2025. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 144/25 од 27.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 28.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Поповића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Брусу 1К.107/2020 од 16.01.2025. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 144/25 од 27.10.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Брусу 1К.107/2020 од 16.01.2025. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и одређено је да се иста неће извршити уколико окривљени за време проверавања од 1 (једне) године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, те је окривљени истовремено осуђен на новчану казну у одређеном износу од 300.000,00 (тристахиљада) динара коју је дужан да плати у року од 3 месеца по правноснажности пресуде, под претњом извршења, а уколико то не учини суд ће новчану казну заменити казном затвора рачунајући сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне као један дан затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати укупан износ од 78.924,00 динара и то Основном јавном тужилаштву у Брусу износ од 37.935,00 динара на име економско-финансијског вештачења, а суду износ од 30.949,00 динара на име допунског вештачења вештака економско-финансијске струке и износ од 10.000,00 динара на име паушала, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 144/25 од 27.10.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Поповића и потврђена је пресуда Основног суда у Брусу 1К.107/2020 од 16.01.2025. године.

Бранилац окривљеног АА – адвокат Драган Поповић поднео је захтев за заштиту законитости само против првостепене пресуде Основног суда у Брусу 1К.107/2020 од 16.01.2025. године, с тим што из садржине захтева произилази да се побијају обе правноснажне пресуде, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд на основу члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП укине пресуде Основног суда у Брусу 1К.107/2020 од 16.01.2025. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 144/25 од 27.10.2025. године и предмет врати на поновни поступак и суђење Основном суду у Брусу или Вишем суду у Крушевцу.

Врховни суд је у седници већа, испитујући захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 487. Законика о кривичном поступку, оценио да је захтев недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП). Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда закона које су учињене у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП предвиђено је да ће Врховни суд у седници већа решењем одбацили захтев за заштиту законитости, ако је недозвољен (члан 482. став 2, члан 483. и члан 485. став 4. ЗКП).

У конкретном случају, бранилац окривљеног АА је као разлог подношења захтева за заштиту законитости формално означио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, навођењем да дело за које се окривљени гони није кривично дело. Међутим, бранилац окривљеног својим даљим наводима којима образлаже постојање по њему ове повреде закона, по налажењу Врховног суда, суштински само оспорава чињенично утврђење суда да је окривљени АА као одговорно лице и власник предузећа исказао лажно стање расхода у износу од 13.077.191,00 динар и тиме избегао плаћање пореза на добит предузећа у укупном износу од 1.961.579,00 динара, истицањем да из изведених доказа произилази да је у конкретном случају поступљено у свему на законити начин и да спорни рачуни, које су у критичном периоду издали предузетници ББ и ВВ привредном друштву АА, садрже све потребне елементе и издати су уз сагласност издаваоца наведених рачуна и примаоца привредног друштва АА, те да је свим наведеним рачунима испостављеним од ових предузетника плаћено текуће одржавање објекта окривљеног, а није реч о

побољшању перформанси машина, због чега по мишљењу браниоца не постоји ни добит привредног друштва АА која је лажно исказана, већ је реч искључиво о трошку. Изнетим наводима захтева бранилац окривљеног суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну оцену изведених доказа од стране нижестепених судова у побијаним пресудама, а што представља повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у поднетом захтеву, као разлог побијања нижестепених пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 1. ЗКП), док суштински својим наводима указује на повреду одредбе члана 440. ЗКП, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче и да у одлуци Вишег суда у Крушевцу као другостепеног нема ваљаног образложења за неприхватање жалбених навода одбране којима је указивано другостепеном суду на одредбе закона које су погрешно примењене од стране првостепеног суда у првостепеној пресуди и то одредбе члана 42. став 2, 4. и 5. и члана 43. став 1. тачка 2) Закона о порезу на додату вредност и одредба члана 8. став 1. Закона о рачуноводству, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали повреду одредбе члана 460. став 1. ЗКП.

Имајући у виду да повреда одредбе члана 460. став 1. ЗКП не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Из напред изнетих разлога Врховни суд је, на основу одредаба члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Драгана Поповића одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић